

30. szám.

Julius 28-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mit akarja már az a fránya burkus? Hogy meri az betenyi labat Magyarorszagba? Gondolja, hogy mivelhogy ő volt Csehorszagban hadi szerencsijével mindig *disznoban*, hat kel neki lenyi Magyarorszagon izs legalab *malaczkaban*? Is nem tud aztat, hogy az megsirtise nippjoknak, hiszen az vagyon *Neutra* varmegye: tehat *neutrale* terrenum; a mit respectalnyi muszaj. Vagy talan gondol, hogy *Poson* varmegye is tartozik *Pozenhez*? Csak most kittíni magat, milyen jo lete volna, ha tigrisek inditvanya meghataroztatot volna orszaggyúlisen, hogy tiltakozunk tetleges hatalom törvintelensigei elen; most odafen burkus az „ütleges hatalom,“ s ha megmutatnank neki orszaggyúlis protestatiot, az ipen ugy nem merni törvintelensiget elkövetkeznyi, mint mas.

Lam mi respectaltunk az ő hatarait, pedig mink izs bemehetünk volna ő hozaja, mert mi nektünk ipen olyan közel van Berlin Bicstül, mint a milyen mesze van neki Bics Berlinhöz.

Most mar aztan csak van fegyverszünet; — öt napig tarto normanap haborui szinpadon. Minden embernek kel maranyi aban positura-

ban, miben fegyverszünet megtalalta, ipen, mint szinpadon tableauxban. A ki ipen puskat felemelte kipihez, anak öt napig mindig cziloznyi kel, is nem kilünyi puskat; kinek fil laba volt mar kengyelben, anak nem szabad se leszalnyi, se felülnyi; adig izs kel burkusnak *elensigeskedist* megszüntetnyi. Kelete volna neki azt izs megparanosolnyi, hogy *baratsagoskodast* is megszüntesen, mert az mig nagyobb baj.

Most azalata csinyalnak ujsagirok: hogy publikum ne megunyjon magat, Bicsben fiedenspraeliminariakat, Pestben pedig ministriumot.

Bicsi ujsagirok azt kitalaltak, hogy legyenek hat ezutan burkusok is a kik úket szeretik, *ijczakai nimetek*, osztrakok pedig, meg a többik legyenek *déli nimetek*. No az jo lesz, akor legalab mi megmaradhatunk *regeli is esteli magyaroknak*.

Azalata pedig magyar ujsagirok közöte nagy tengeri ütközöt folytatatik. A „Pesti Naplo,“ az „A Hon“ is a „Lillooydd“ (nem tudom melyik betüt kel duplan írnya? azir irom mind) concentralt tamadast intiztek 47-es positio elen, a mit azonban Hirnyög Janos, magyar szaraz-

földi Nelsonunk, hatalmasan visszaverte, egyik rohanással kilukasztotta Pesti Napló oldalát, másik lüvelével levegőbe röpitette A Hont, is harmadszor elmerítette tintába Llooyddot. Akartak azok ministeriumot kivézirezikezayi. Mar telegrafiroztak is anglus „Times“-nek, hogy lesz graf Andrassy Gy. magyar ministerelnök. Most azutan conservativ urak kigondoltak strategemat, megvaltoztatak ütökzet alata frontot, mint Custozzanal, is most tulajdon batteriakat forditanak opositio elene; azt mondanak, ha

csak 48 kel mindenkipen, hat hiszen azt nagyon könyü: akor promotealunk 47-eseket 48-asoknak, s meg van minden.

Is így kiderül azutan majd, hogy Times telegramm mig izz csak igaz aval a graf Andrassy Gy.-vel; csakhogy „Gy.“ nem azt tesz, hogy „Gyula;“ hanem azt, hogy „György.“

No akor én izz leszek valami, s kedves baratom uramat izz megteszek valakinek.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjének hiteles tudósításai a csataterőről.

Volt szerencsém a leghitelesebb kuforrásból merithetni a béke praeliminariák pontozatait.

1-mo. Ausztria kilép a német — cipőkből, s belép a magyar — hosszuszáru sarkantyús eszizmákba.

2-do. Minden magyar embernek lesz egy szűkebb, meg egy bővebb nadrágja; a szűkebbet viseli a szűkebb hazájában, a bővebbet a bővebb hazájában.

3-tio. Ha az olaszok még *borban* is meghagyják egyszer magukat veretni; akkor még Várad-Olaszit is megkapják ajándékba.

4-to. Az osztrák németek egyesülnek egy

déli *Bundba*, a nem németek pedig egy magyar *téli bundba*.

5-to. Alkalmas territorialis kárpótlás ígértetik Afrika felfedezetlen közepéből.

6-to. Poroszország nem keblezi be a megszállott német tartományokat, hanem csak jogot kap az adót beszedni, s az ujonczokat kiszedni tőlük.

7-mo. Ellenben minden osztrák polgárnak szabadság adatik, a porosz vasutakon szivarra gyujthatni.

8-vo. Hadi költség fejében a nationalbank egyik bankóprése három esztendei használatra a burkusnak átengedtetik, s azután „de monetis, quae non sunt, nihil amplius questio fiat.“

Kinek van hát igaza ?

Egymás mellett nyargal el a két B—i parasztlegegy, és politizál egymással; „No mán én csak azt hiszem — szolt az egyik — hogy a németnek van igaza, hogy nem ad a magyar népnek mindent, a mit kér.“ Ezen aztán a két legény összeveszett; végre megállít az egyik lovát, és így szolt:

„Hallod te! a falu ide épen fél órajárás; te vagy a német, én meg a magyar, a kinek a lova elébb odaér, annak van igaza.“

Nosza nekifogtak tehát a futtatáshoz, és csakhamar elhagyta a német lova a magyart; visszafordul a legény, és kötekedve kérdi:

„Kinek van igaza?“

„Jó az isten,“ felel a másik, s abban a perczben a német lova megbotlik, s kifeczamiítja a lábát. A magyart képviselő erre letörli az izzadtságot homlokáról, és visszakiált a másiknak:

„A te lovad gyorsabb az enyémnél, de azért az Isten még sem engedte, hogy a német lovának legyen igaza.“

Donna.

Isztrikucz és Nasszalmieseszkul.

I. Azt hallom, hogy hazaérkezett már a béresed a háboruból.

N. Haza ám: fél lábbal.

I. No azzal ugyan jól jártál; már most jövőre csak fél csizmát kell neki adnod conventióba.

Próbatéti jelenet.

Fiu. Poroszország határai: éjszakról a Keleti tenger, délről . . . délről pedig . . . délről pedig . . .

Tanár. No nem tudod?

F. Neem.

T. Bizony azt édes fiam magam sem tudom, mert még majd csak most készítik.

Hogyan keresik egymást a 7-ik és 8-ik német szövetségi hadtestek.

7-ik. Ugyan merre járhat az a 8-ik szövetségi hadtest, már két hét óta iparkodnám vele találkozni, s még sem lelem.

8-ik. Ez csak nevezetes! Majd a lábam szakad le a masirozásban, hogy a 7-ik hadtesttel találkozhassam, és sehol sem akadok rá.

„A férfi verve jobb.“

(Hihetetlen, és mégis így történt.)

A személyeket és történet nevét közelebről nem akarjuk megismertetni, elég legyen magát a történet dolgot köztudomásra juttatni, számos titokban kegyetlenkedő uri férj rettentő példájára.

A magánéletben sok példa van rá, hogy olyan házasságok, a kik színházban, közmulatóhelyen, ha látogatásban vannak, vagy ők fogadnak látogatást, olyanok egymás irányában, mint a mézes kalács, hogy szinte példaképen idézik az ismerősök az ő boldog házasságukat: pedig a világ szeméi előtt elzárt életük olyan, mint a kutya meg a macska barátsága.

Az ilyen titkolt rossz életnek gyakran mind a ket-

ten okai, a férj éppen úgy, mint a feleség; de igen sok példa van rá, hogy az egyik vagy másik fél valóságos martirja a ház becsületének, és sok férj csak azért, hogy a világ meg ne tudja, milyen könnyelmű, gondatlan, rossz gazdasszony felesége van, a kiért, ha tudná a világ, hogy milyen asszony, a föld alá sülyedne szégyenletében, inkább hallgat, tűr, epeszi magát, s a házi becsület külszínének megmentéseért mások előtt nemcsak nyájas élete párja iránt, hanem még rá is halmozza, hamis gyémántokként, mindazon szép tulajdonokat, a melyeknek éppen ellenkezőjével ékeskedik a madám.

De hát még a férfiak! Bizony van az erős férfinem között is sok, a ki a lappangó durvaság azon mindennapi hidegtelelésében szenved, melynek paroxizmusai kö-

Hogyan keresik egymást a 7-ik és 8-ik németszövetségi hadtestek.

7-ik. Már csak megpróbálom, egy helyben maradok, akkor talán rám talál a 8-ik.

8-ik. Akármerre nézek, mindenütt azt látom, hogy ezer mértföldnyi távolságra nem látom a 7-iket.

zé tartozik egyebek közt az is, hogy alig várja a hazamenetelt onnan, a hol sok ember látja, hallja, mivel szörnyüségesen gorombáskodhatnék a — feleségével. Akárki haragitja meg, a feleségén tölti boszúját sok bolond, úgy, hogy a szegény asszony el se tudja gondolni, mi lelta az élete páráját. Az ilyen fajta uri férjek szemenszedett hősei pedig azok közül szoktak kikerülni leginkább, a kik nem ellenségei az estéknéki — halbszajlizásnak.

Ez utóbbi felekezetből való volt *** Sándor tensur, kinek szép is volt, jó is volt, szelid is volt, jó gazdasszony is volt a felesége, s olyan derék jól megtermett nő volt, hogy sok ember azt hitte volna, ha Sándor tensurat és Róza tensasszonyt együtt látták, hogy itt aligha nincs papucskormány divatban, pedig dehog

volt, dehog volt! Hiszen a milyen kardos asszony külselsejűi vala Róza nagysán, ép oly nagy poltronná vált, a midőn hatalmaskodnia jobb lett volna. Sándor tensur pedig az ő szöke szelid kifejezésű ábrázata daczára, valóságos hörsök természettel birt, s ha az első szavára nem hallgattak, a másik szó támogatására már öklét emelte, szemeit forgatta, és a harmadik ellenkező piszszénre mindjárt kész lett, mint valami kis Jupiter, menyköveket szórni a düh görse által buzogánynya alakított keze fejjével.

Szegény Róza nagysám; az első efféle fellépésekkor elrémt, de lehetetlennek tartotta mégis, hogy az ő Sándora, ki nappal mások előtt czirógatja, szeretgélve simogatja, este, jobban mondva éjjel, haragból durván tudná őt ugyanazon kézzel érinteni.

Hogyan keresik egymást a 7-ik és 8-ik németszövetségi hadtestek.

7-ik. Ha még így sem sikerül a 8-ikra rábukkanom, akkor a 7-ik már nem található *a nap alatt*.
8-ik. No most már megesküszöm rá, hogy a 8-ik sehol sem található *a földön*.

És mégis megtörtént.

Róza napról napra hallgatagabb, halványabb lett; Sándor pedig hűségesebben látogatta a halbszajtlizó compániát, a hol egyszer-másszor afféle életnézeti sentenciák fordultak elő discursus tárgyaként, hogy: „az asszony verve jó.” Ez a durva példabeszéd Sándornak annyira megtetszett, hogy később minden verekedésnél ezt használta csatakiáltásként.

Szegény Róza valóban verve jó asszony volt, mert roszt az irigység sem mondhatott volna reá, a mi pedig a verést illeti, fájdalom, abban eleget részesült; de a mit rendkívül el tudott titkolni, úgy hogy legtöbbször arra magyarázták halványságát, hogy most is olyan szerelmes még, mint leánykorában volt, abba a derék férjébe, a ki egész nap olyan szorgalmas, mint a han-

gya, s olyan jó minden ember szemeláttára a feleségéhez, mint egy falat kenyér,— csakhogy a tenyerén nem hordozza.

A hálószobában történt éjjeli durvaságokról még a cseléd se tudott semmit, úgy el tudta titkolni a derék asszony mind a maga meggyaláztatását, mind a férje ittasságát; többnyire ébren várta hazajövetelét, s maga bocsátotta őt be.

Hanem mégis akadt egy szemfüles szakácsnéjük, a kinek csakhamar gyanuja támadt az asszony reggeli szomorgása ellen, és a tensur jóságában épen nem volt hajlandó oly vakon hinni, mint a milyennek ki volt Sándor ur híresztelve, s minthogy asszonyát mindjárt az első napokban igen megkedvelte, eltökélte magában, hogy ki esí a dolog mibenvoltát, és ha lehet, segíteni

Hogyan keresik egymást a 7-ik és 8-ik németszövetségi hadtestek.

7-ik. Tanum rá ég és föld, hogy én mindenütt néztem a 8-ikat, hogy merre van, és sehol sem láthattam.

8-ik. No most már a burkus vigyen el, ha még valami jut eszembe, hogy mi módon keressem a 7-diket?

fog asszonyán, azon természetű nőcselédek közül való lévén Zsuzsi, a kik szeretnek az asszonyuk hü csatlósaiként mintegy pártállást foglalni a férj ellen.

Zsuzsi kémszemléi csakhamar azon meggyőződés alapjául szolgáltak, hogy a tensur bizony gyakran megütlégeli azt az angyal jó tensasszonyt; s a legelső alkalommal bátran odaállott asszonya elé, s mintegy kérdőre voná őt, hogy hogyan türhét el olyan gorbombaságot az urától.

Az asszony irult pirult, tagadta, hogy nem igaz; végre könyörgött Zsuzsinak, hogy az isten szerelméért el ne mondja másnak, mert előlné magát szégyenletében, ha megtudná a világ azt a gyalázatot.

— Nem mondom meg senkinek, ha megigéri a

tensasszony, hogy elfogadja a segítségemet. Majd meg gyógyítom én a mi urunkat, tudom istenem, hogy a kis ujját sem teszi többé az én kedves tensasszonyomra.

— Ugyan hogyan gyógyítanád te meg jó Zsuzsi?

— Az az én titkom.

— De mégis csak nekem is kell abból legalább egy kicsit megtudnom.

— Egy mákszemnyit elmondok, de többet nem lehet.

— Halljuk azt a mákszemnyi titkot.

— Hát tudja tensasszony, minden pikós embernek karikázni szokott a szeme, úgy, hogy aztán néha mindenfélét lát, s mikor be van rugva a legokosabb uri ember is könnyen elhiszi a kísértetet, ha valami olyat

lát, vagy tapasztal, a mit nem tud magának hirtelen kimagyarázni.

— Ebből még nem sokat értek.

— Annál jobban megérti a tensasszony a végén az egész dolgot, csak engedje meg, hogy a fehér slafrokkját rám vegyem, és háló-főkötősen a hálószoba szomszédságában várjam be a háborut setétben; mikor aztán a tens úr hozzá akar fogni a gorombáskodáshoz, akkor sikoltsa el magát, hogy: „Anyám! jöjj segítségemre!” és sikoltás közben oltsa el a gyertyát.

Zsuzsinak nem sokáig kelle az alkalmat lesnie, mindjárt az első este azzal kezdte Sándor tens úr a kötekedést, hogy a feleségével akarta lehuzatni a csizmáit.

— Ugyan mit gondolsz Sándor, ez még is lealázó szolgálattétel volna, mondá az asszony szelid vonakodással.

— Micsoda! „Az asszony verve jó!” ordított Sándor, s felemelt ököllel rohant a felesége megtámadására.

— Anyám segíts! sikolta a valóban megrémült asszony, s azon pillanatban elsetétedett a szoba.

— „A férfi verve jobb!” hallatszék ugyane pillanatban a mellékszoba felől kísérteties hangon, Sándor tens ur pedig galléron csipve érezé magát rettenetes erős kéz által, míg másfelől valami kiméletlen kemény test kezdé a hátát puhítani és csontjait ropogtatni, a szoba szönyegén, a hová a tensasszony anyja lelkének képében megjelent Zsuzsi szakácsné leteperte a zsarnok verekedő urat, és a fehér slafrok alatt rejtve tartott sodrófával úgy helyben hagyta, hogy alig birt utójára szuszogni, és megesküvék a tenyeres talpas szellemnek, melyről azt látszott hinni, hogy a felesége által más világról előidézett anyósa, miszerint soha többé egy ujjal se fogja bántani Rózát, ki a szellemi harc fejlődésekor ijedtében a vetett ágyba bujt, s Zsuzsi távozta után pár percz múlva mert csak gyertyát gyujtani s asszonyi ravaszszággal folytatván a komédiát, mely Sándor urra nézve vajmi tragicus vala, úgy tett, mintha nem is tudná, hogy már haza jött a férje.

— Nini hát már itthon vagy Sándorkám, mondá Róza a szönyegről négy kézláb feltápéskodó férjének.

— Itthon bizony, hanem engem ugyan megtettetek.

— Ugyan kicsoda?

— Kicsoda! Hát te meg az anyád! még ő kérdi.

— Szegény anyám, Isten nyugasztza, már régen a föld alatt van.

— Csak az kár, hogy néha kirándulásokat is tesz.

— Félrebeszél Szándor, vagy tréfálsz.

— No nekem ugyan most az egyszer nem nagy kedvem van tréfálni.

— Talán valami kellemetlenség ért a vacsoránál?

— Óh nem, hanem . .

— Hanem? . .

— Ugyan ne tetted magad mintha nem tudnád. Hiszen magad hitad elő!

— Már kit hitam volna én elő?

— Hát az anyádat, szsz jj. juj. jujj.

— Ugyan hogy beszélhetsz ilyeneket.

— De hát nem hallottál te semmit az imént.

— Nem én, s azt hiszem nem is alhattam volna oly jóizüen, ha valamit halhattam volna.

— Ugy álmodban se hitad az anyádat? s nem hallottál semmit, csak úgy álmodban? Azt sem álmodtad, hogy a csizmáimat le akartam veled huzatni?

— Már hogy tehetnék fel rólad ilyen durvaságot még álmodban is.

— No ez mégis furcsa. Akkor hát nekem kellett álmodnom. Szszszj.—jujj.— de hogy volt az álom.

— Mit beszélsz te összevissza Sándor.

— Hát csak azt fiam, hogy ha csakugyan nem hitad az anyádat álmodban, igérd meg nekem, hogy nem is fogod soha hinni, hadd nyugodjék csendesen szegényke háborítatlanul, mert látod, én ugyan nem hiszek kísértetekben, hanem azért mégis kezdem hinni, hogy van valami a szellemek megjelenésében. Tehát igérd meg.

— Megigérek mindent édes Sándorom, csak te is igérnéd meg, hogy nem maradsz olyan soká a régi pajtásaid között. Lásd készítetek én teneked sokkal jobb vacsorát itthon. Az a Zsuzsi olyan ügyes leány.

— No majd megpróbáljuk.

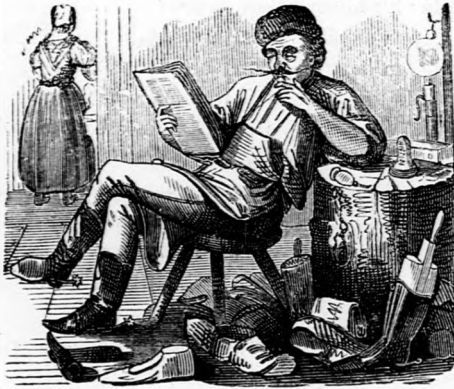
Meg is kellett próbálni, mert Sándor tens ur véletlenül arczán is viselte néhány kék folt minőségében a szellemi érintkezés jelét, s a vacsora valóban oly inye szerint ütött ki Sándornak, hogy másnap behivatá Zsuzsit és proprio motu fölebb emelé a bérét; mire Róza tens asszony is Zsuzsi lányasszony is, sajátságosan rágdicsálták az ajkukat.

Sándor valósággal felhagyott az esteli kocsmálásal, mindig szeliden viselte magát, csak akkor szikráztak a szemei, mikor valaki véletlenül azt találta előtte mondani, hogy „az asszony verve jó.”

Arra nézve pedig soha se tudott tisztába jöni, hogy álmodta-e ő azt a szomorú történetet, vagy olyan hótrészen jött haza, hogy leesett, s a földön ütötte törte magát úgy össze? Néha az a gondolat villant meg agyában, hogy hátha a szelid galamb Rózát tette a pillanat dühös tigrissé? csak Zsuzsi ellen nem fordult meg esze ágában sem valami efféle gondolat, aki hü cselédje maradt a háznak, s rendesen bőkezű karácsonyi, ujévi ajándékokban részesült a tens urtól, mint a kinek a főztivel lett ő a házi vacsorához visszaszoktatva.

Szürkebarát.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Hát most ki mondja meg, hogy merre van előre, merre hátrafelé?

— — A poroszok hatvan millió frank hadi sereget vetettek Frankfurt városára. (No ha azt kitizeti Frankfurt, akkor aztán igazán elmondhatja, hogy „frankfurt!”)

— — Furesza az, hogy a hannoverai király vak, hanem a hadserege jól lát, és azért mégis a király vakon is el tudott találni Bécsbe, a hadserege pedig látó szemmel is belement a poroszokba.

— — (Hogyan van az, hogy a háboru daczára sem szállnak alább a börzén az állampapírok?) Mert már feneket értek.

— — Azzal vannak most a katonáink leginkább megakadva Bécsben, hogy ha valamit akarnak vásárolni, senki sem tudja az egy forintosokat felváltani. (Hát álljanak össze tizen, s ha mindeniknek kell tíz krajczár ára holmi, fizesse ki egy.) Hát aztán az az egy hogyan kapja meg a maga 90 krajczárját? (Másnap meg a másik fizessen az egész tizedért, és így tíz napig sorba.) Hja felebarátom, mai világban nem lehet ilyen hosszú időre való operátumokba kezdeni.

— — Egy hirlapunk igen szerencsésen utánozza „Madrid kalapját.” A lissai tengeri csatáról írva, azt állítja, hogy a Kaiser sorhajó az elsüllyesztett „Havarien” nevű hajó által kapott roncsolásokat; pedig hát „Havarien” alatt érti a német szöveg éppen a hajót ért roncsolásokat.

— — A Pesti Naplóból pedig most olvasom Asbóth János poroszországi utleírásából, hogy a burkusok milyen rossz kedvvel mennek verekedni, s milyen nagy sympathiával viseltetnek Austriához. (No ármányadták, ha akkor is így bánnak vele, mikor sympathi-

zálnak vele, s nincs kedvük verekedni, hát még akkor mi lenne, ha megharagudnának rá, s megjöjné a verekedő kedvük!)

— — Budára megérkeztek a *bankócsinálók*. (Becsukták őket?) Nem a! Ezek hivatalos bankócsinálók, a bécsi Nationalbank személyzete. (Lám a szegény kőrösieket becsukják azért, ha bankót csinálnak, pedig az övékén is éppen úgy kitétetik, hogy az előmutatónak három huszas fiztetik, s arról is csak az feledtetik ki, hogy „mikor?”)

— — A szász király ideküldte Budára a drágaságait. Hanem azért Bécsben is maradt elég drágaság. (Hogy hogy?) Hát, ha igaz, hogy Bécsben most egy zsák krumpli tíz forint, az már csak elég *drágaság*.

— — (A bécsiek, úgy látszik, sehogys akarnak a rezidentia oltalmazására tömegesen beállni a polgárőrségbe.) Az természetes, mert tudva van, hogy az a mostani háboru in specie a németeket érdekli. Már pedig a mi legjobban érdekli az embert egy háborúban, az : hogy meg ne löjjék.

— — Te asszony! Bécsben kihirdettetett az ostromállapot. (Ugyan közel kezd leütögetni a menykő!) Csak már legalább sporadice lépne fel ez a baj, és ne epidemice; nehogy a bécsi futószerszektők még ide is elhozzák magukon.

— — (Hallod-e apjok, hát mit mondott az a sebesült huszár?) Azt mondta, hogy nem bánná ő, hogy ha meglőtték is, csak látta volna, hogy milyen az a burkus, de olyan messzire volt, hogy azt sem tudta, ember-e vagy állat, s így elvitték egészségesen, és sebesülten hozták haza, a nélkül, hogy ellenséget látott volna.

Az „Üstökös” telegrammjai.

Bécs, július 27. 9 óra 10 perc. d. e. — „Fegyvernyugvás.”

Bécs, július 27. 9 óra 11 perc. „Nix fegyvernyugvás.”

Bécs, július 27. 9 óra 12 perc. A fegyvernyugvás három másodperczel meghosszabbított.

Bécs, július 27. 11 óra 30 perc. Kitiünő diplomatáink, kik 1815 óta el nem készülhettek az európai függő kérdésekkel, biztos reményekkel bírnak, hogy most két másodpercz alatt mindent a legjobb és legszebb rendben fognak arrangirozhatni.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása : Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Poldák.